

ще умре отъ срамъ. Освѣнь това да ли щешъ ся осмѣли да погледнешъ това прозрачно лице, въ което дыше не осквернена Полска душа? устата ѝ, които никога не сж излъгали, погледътъ ѝ водителвыйтъ и дълбокыйтъ, който прѣминува тукашный животъ и бърза къмъ бъдущій, очитъ ѝ пълнеть отъ свѣтлинѣ и истинѣ? О, никога вѣма да дързнешъ да погледнешъ въ лице тѣзи светѣ женѣ и да ѝ кажешъ което си направилъ . . . да похванишь единъ гынкѣ отъ дрехатѣ ѝ, безъ да настрѣхнешъ, и да чуешъ гласътъ ѝ, безъ да бъдешъ ухапанъ по сърдцето отъ свѣстѣтъ, като отъ ехиднѣ!

IV.

Горкыйтъ осѣщаше истинѣтъ на тѣзи отровны думы и обзетъ отъ уныніе, — Истина ли е, извика къмъ него, че съмъ обесчестенъ?

— Бесчестенъ си! Ей! сирѣчь опропастенъ си съвършено! Защото бесчестіе малко не бива никога. Ты може да мыслишь че е пукнатина. Не; то е яма, пропасть.

Волскый уморенъ тръшнѣ ся на единъ столъ. А Троискый, като му посочи единъ